

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 359/2021-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Groupama Biztosító Zrt.**, Erzsébet királyné útja 1/C, Budapešť, Maďarsko, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom pobočky Groupama poisťovňa a. s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Miletičova 21, Bratislava, IČO 47 236 060, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bartošík Šváby s. r. o., Plynárenská 7/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Bartošík, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 95/2019 zo 16. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu v Slovenskej republike (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 130/2009 sa [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľke určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy.

3. Po tom, čo bolo okresným súdom právoplatne rozhodnuté, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer žalobkyne naďalej trvá (rozsudok č. k. 10 C 130/2009-200 z 21. septembra 2009), okresný súd rozhodoval po zrušení a vrátení veci krajským súdom o nároku žalobkyne na náhradu mzdy. Rozsudkom č. k. 10 C 130/2009-858 z 9. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 172 057,02 eur za obdobie od 1. júla 2009 do 6. júna 2014, žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol a žalobkyni priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 67 %.

3.1. V odôvodnení okresný súd okrem iného vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyne na priznanie úrokov z omeškania konštatoval, že Zákonník práce neobsahuje žiadne ustanovenie oprávňujúce zamestnanca požadovať od zamestnávateľa úroky z omeškania v prípade jeho omeškania s peňažným plnením. Súčasne je podľa názoru okresného súdu vylúčené subsidiárne použitie ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúceho úroky z omeškania, pretože § 1 ods. 4 Zákonníka práce zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť len všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Dodal, že náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru pritom možno charakterizovať aj ako satisfakčné plnenie, ktoré v sebe nemôže subsumovať nárok na jej priznanie spolu s úrokom z omeškania. Ako „*zaujímavé*“ v tomto smere okresný súd označil uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013.

4. O odvolaní žalobkyne a sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 Co 163/2017-1010 z 3. októbra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho vyhovujúcej aj v zamietajúcej časti týkajúcej sa príslušenstva, zmenil rozsudok vo výroku o nároku na náhradu trov konania a žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4.1. Vo vzťahu k napadnutému výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úrokov z omeškania sa krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia nestotožnil s názorom okresného súdu, že právna úprava Zákonníka práce neprípúšťa priznanie úrokov z omeškania. S poukazom na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu konštatoval, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy za ten-ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy. Na uvedené pritom nemá vplyv ani § 1 ods. 4 Zákonníka práce. Podľa názoru krajského súdu však okresný súd vo svojom rozsudku náležite vysvetlil odklon od tejto judikatúry najvyššieho súdu, keď poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom ústavný súd považoval za ústavne konformné rozhodnutia všeobecných súdov nepriznávajúce zamestnancovi nárok na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, majúc za to, že priznaná suma náhrady mzdy v danej veci bola dostatočne vysoká a bola tak v súlade so svojou satisfakčnou funkciou pre zamestnanca, ako aj so sankčnou funkciou pre zamestnávateľa. Z tohto dôvodu krajský súd vyhodnotil odvolanie žalobkyne ako nedôvodné.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci v nasledujúcich troch otázkach: „*Či dochádza k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru u jednotlivých náhrad mzdy za ten-ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy?*“ (prvá otázka),

„Či má zamestnanec nárok na úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy za ten-ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy v zmysle § 517 ods. 2 OZ, ak súd priznal náhradu mzdy v zmysle § 79 ZP?“ (druhá otázka) a „Či je možné, aby súd využil moderačné právo a nepriznal úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy za ten-ktorý mesiac, s odôvodnením, že rozsah priznanej náhrady je dostatočný?“ (tretia otázka). Zastávala názor, že krajský súd sa v už uvedených otázkach odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, konkrétne od jeho rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 246/2010, 1 Cdo 116/2008 a 5 Cdo 269/2007, na ktoré navyše krajský súd sám poukázal.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6.1. Vo vzťahu k prvým dvom formulovaným otázkam žalobkyne najvyšší súd akcentoval svoju ustálenú rozhodovaciu prax vyjadrenú v jeho konkrétnych rozhodnutiach, pričom bol toho názoru, že krajský súd tieto právne otázky správne právne posúdil, a preto nedošlo k dovolateľkou tvrdenému odklonu od jeho ustálenej rozhodovacej praxe v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6.2. Pokiaľ ide o tretiu dovolaciu otázku, najvyšší súd poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 460/2017 a v ňom vyjadrený právny názor, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, pričom ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Opačný záver pritom podľa najvyššieho súdu nemožno vyvodiť ani z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013, na ktoré odkázal krajský súd a okresný súd. Najvyšší súd dospel k záveru, že konajúce súdy nižšej inštancie sa tým, že „postupovali formou moderačného práva“, odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 6 Cdo 246/2010, 1 Cdo 116/2008 a 5 Cdo 269/2007) aj ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 460/2017) a vec tak v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nesprávne právne posúdili.

6.3. K žalobkyňou uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že v podanom dovolaní absentuje náležité vymedzenie právnej otázky, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť nasmerovala proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré označuje za „nelogické, protirečiacie, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné“, a v jeho neprospech argumentuje v dvoch nasledujúcich rovinách:

a) žiadne z rozhodnutí, na ktoré poukázal najvyšší súd v namietanom uznesení, od ktorých sa mal krajský súd a okresný súd odkloniť, neriešilo otázku moderačného práva súdu pri priznaní úroku z omeškania v súvislosti s náhradou mzdy. Práve naopak, podľa sťažovateľky sa konajúce súdy neodklonili od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ani ústavného súdu, ale rozhodli v súlade s uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013, pričom najvyšší súd nevysvetlil, z akého dôvodu na predmetné uznesenie ústavného súdu neprihliadol, a nezohľadnil závery z neho vyplývajúce. Sťažovateľka je preto toho názoru, že najvyšší súd celkom „bezdôvodne“ zrušil rozsudky súdov nižších inšancií;

b) najvyšší súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal vyjadrením sťažovateľky k dovolaniu žalobkyne, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia neuviedol ani jeho stručný obsah a nevysporiadal sa tak s relevantnými argumentmi v ňom obsiahnutými, čím porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým boli zrušené rozsudky krajského súdu a okresného súdu a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Ústavný súd v prvom rade akcentuje kasačnú povahu napadnutého uznesenia a v tejto súvislosti považuje za žiadúce zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatne skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

10. Ústavný súd štandardne vo svojich rozhodnutiach v obdobných prípadoch kasácie uvádza, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016). Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016).

11. Napriek už uvedenému však môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019). Nebola by totiž účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným

rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

12. K zrušeniu kasačného rozhodnutia teda ústavný súd pristupuje skutočne len z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre súdy nižších stupňov.

13. Berúc do úvahy charakter napadnutého uznesenia a prípadne tam uvedený právny záver, ktorý by bolo možné považovať za záväzný pre ďalší postup okresného súdu, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorú považoval pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti za relevantnú.

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd vytkol krajskému súdu a okresnému súdu nesprávne právne posúdenie veci, pričom odklon od jeho ustálenej rozhodovacej praxe a tiež judikatúry ústavného súdu videl v ich riešení žalobkyňou nastolenej (tretej) dovolacej otázky („*Či je možné, aby súd využil moderačné právo a nepriznal úrok z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy za ten-ktorý mesiac, s odôvodnením, že rozsah priznanej náhrady je dostatočný?*“ pozn.). Akcentoval pritom uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 460/2017, v ktorom sa ústavný súd stotožnil so záverom konajúceho súdu o vzniku povinnosti zamestnávateľa, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (body 17 a 18 napadnutého uznesenia).

15. Ak sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd pri rozhodovaní nezohľadnil uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013, ktorým boli ako ústavne akceptovateľné vyhodnotené rozhodnutia všeobecných súdov nepriznávajúce zamestnancovi nárok na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru z dôvodu, že priznaná náhrada mzdy v danej veci bola dostatočne vysoká, nemožno sa s touto námietkou sťažovateľky stotožniť. Najvyšší súd totiž v namietanom uznesení uviedol, že je s predmetným uznesením ústavného súdu oboznámený (bod 16 napadnutého uznesenia), avšak relevantné v prerokovanej veci pre neho boli práve závery vyplývajúce z už spomenutého rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 460/2017 a taktiež jeho vlastná rozhodovacia prax týkajúca sa priznania úrokov z omeškania zamestnancovi pri omeškaní zamestnávateľa s náhradou mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru. V tomto ohľade preto podľa názoru ústavného súdu nemožno najvyššiemu súdu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

16. Napokon je potrebné doplniť, že ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 470/2017 neopomína závery obsiahnuté v jeho predchádzajúcom uznesení sp. zn. II. ÚS 494/2013, ale práve naopak, vychádza z nich, avšak so zohľadnením individuálnych okolností jednotlivých vecí. Obidve rozhodnutia ústavného súdu pritom jednoznačne potvrdzujú záver o vzniku hmotnoprávneho nároku zamestnanca na úroky z omeškania od zamestnávateľa, ktorý sa voči nemu dostane do omeškania s peňažným plnením.

17. Navyše, ústavnému súdu neuniklo, že jediným dôvodom, pre ktorý okresný súd nepriznal žalobkyňi uplatnené úroky z omeškania, bola tvrdená neexistencia právnej úpravy (Zákonníka práce) a nemožnosť subsidiárnej aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich úroky

z omeškania na tie časti Zákonníka práce, ktoré regulujú pracovný pomer, mzdu a náhradu mzdy. Uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013 pritom okresný súd v závere svojho rozsudku len označil za „zaujímavé“ v súvislosti s otázkou (ne)priznania úrokov z omeškania v spore o náhradu mzdy, opísal podstatu ústavným súdom riešeného prípadu a závery plynúce z tohto rozhodnutia, avšak z odôvodnenia jeho rozsudku nie je zrejmé, že tieto aj na prejednávanej vec sťažovateľky aplikoval (bod 22 rozsudku okresného súdu). Ak potom krajský súd tento nedostatok „odobril“ s odôvodnením, že okresný súd odklon od judikatúry najvyššieho súdu dostatočne vysvetlil (bod 31 rozsudku krajského súdu), nie je možné s týmto konštatovaním súhlasiť.

18. Z týchto dôvodov ústavný súd považoval danú námietku sťažovateľky, podstata ktorej je zhrnutá v bode 7 písm. a) tohto uznesenia, za neopodstatnenú, pretože uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval dovolanie žalobkyne za prípustné, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Rovnako tak výklad najvyšším súdom aplikovaných ustanovení nepopiera ich účel a zmysel a je potrebné ho považovať za ústavne konformný.

19. Obsahom druhej formulovanej námietky sťažovateľky [bod 7 písm. b)] je tvrdenie, že najvyšší súd sa nezaoberal jej argumentmi obsiahnutými vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne, pričom obsah tohto vyjadrenia nepreniesol ani do textu napadnutého uznesenia, čo má podľa sťažovateľky za následok porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd síce musí tomuto tvrdeniu sťažovateľky prisvedčiť, keďže bod 4 napadnutého uznesenia skutočne obsahuje len strohé konštatovanie, že sťažovateľka navrhuje rozsudok krajského súdu potvrdiť, avšak tým, že sa vec vracia do súdneho rozhodovacieho procesu, v ktorom môže sťažovateľka uplatňovať všetky svoje práva, nepovažoval za dôvodné vstupovať do prebiehajúceho, ešte neskončeného súdneho konania. Ústavný súd vo svojej judikatúre totiž opakovane konštatuje, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby k nemu urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné samostatne hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015).

20. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v ktorých dôsledku už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020).

21. Ústavný súd pritom konštatuje, že sťažovateľka bude mať naďalej možnosť uplatňovať v ďalších štádiách konania všetky procesné práva v rozsahu, v akom to umožňuje Civilný sporový poriadok vrátane možnosti predkladať súdu svoju argumentáciu vzťahujúcu sa na danú právnu vec a konajúce súdy sú povinné na ňu náležitým spôsobom reagovať.

22. V závere už len ústavný súd dodáva, že v prípade, ak sťažovateľka nebude v ďalšom konaní po vyčerpaní všetkých dostupných (riadnych i mimoriadnych) opravných prostriedkov úspešná, nič jej nebráni, aby po jeho ukončení podala novú ústavnú sťažnosť zohľadňujúcu priebeh a výsledky daného konania. Zohľadnením okolností predmetnej veci je preto ústavný súd toho názoru, že odmietnutie predloženej ústavnej sťažnosti sťažovateľku žiadnym spôsobom nepoškodzuje.

23. Vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci ústavný súd konštatuje, že nejde o prípad napĺňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je konečnej povahy. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 6. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu